

saks igatühele veel tuhat franki pärandanud. Muidugi käivad röömulained nüüd kõrgelt. Septisetakse reisuplaane Itaaliasse, paktakse kohvreid. Umbruskonna bohemikond ruttab õnne soovima. Seal jookseb lõbusa seltskonna hulka äkki nagu arglik linnuke kulli eest Kannike. Ta põgeneb Pariigi eest, kes tütarlast jälle julmalt kohelnud. Kannikese kannul tungib sisse ka Pariigi, nõudes oma hoolealust või — 3.000 franki. Ränk proov bohemlaste suurmeelele ja inimarmastusele. Kuid nad kannatavad selle ausasti välja: äsja saadud 3.000 franki visatakse Pariigile jalge ette, Kannike on vaba ja kunstnikkude taskud jälle sama tühjad nagu enne. Nüüd jääb Kannike päriselt oma sõprade juurde.

Teises vaatuses jällegi vana lugu: mitme kuu üür maksmata, Pisquatschec ilmub väljatõstmise käsuga. Kuid kus häda kõige suurem, seal abi kõige lähem: äkki selgub, et Florimondi opereti ühes Pariisi teatris tuleb lavastusele. See tähendab kuulsust — see tõotab aga ka raha. Jälle tulev pidutuju, mida tõstab veel teade, et Raoul on nimetatud Louvre'i kunstimuseumi restaureerijaks. Kurb on vaid see, et Kannike, kelle eestkostmisel see stündinud, jällegi peab leppima põlatud Tuhkatriniu osaga.

Kolmas vaatuses mängib Vaudevillile'i teatris Florimondi opereti esietenduse ajal. Ninon esineb peaosas. Hiilgav edu. Kuid äkki tuleb Ninonle Raoullilt lahkumiskiri: maalikunstnik on oma tujukast sõbrannast lõpulikult tüdinenud. See mõjub nagu pomm: Ninon keeldub edasi mängimast, teatri direktor on meeleheitel. Nüüd on viimane aeg, kus vaene mahajäetud Kannike jälle peab pääsima seisukorra. Ja ta teeb ka seda. Kuuldes, et etendus Ninoni tujukuse pärast on hädahoos, ruttab ta kolmandalt rõdult alla kunstnikkude foajeesse ja pakub ennast Ninoni asemel. Ta tunneb partiid, sest on seda ühes Florimondiga palju kordi laulnud. Ta riietatakse ümber, lihtsast tänavavaljannast saab hiilgav ja võluv naine, kelle ilu ja sharm võluvad kõiki. Nüüd avanevad ka Raouli silmad. Ta armub Kannikesesse ja väike Tuhkatriniu pärib õnne, mille ta ammugi ära teeninud.

Valitud palasid „Montmartre'i kannikesest“.

Kannikese laul.

Sa väike lõhnav lillekimbuke,
Vii sooje tervitusi temal.
Mu tunne temale on südamlilik,
Oo, ütle, kuis ma õnnelik,
Kui võiksin talle öelda seda,
Mis mul tunneb süda.
Ma laulan vihma ja lumega,
Ma laulan suvel ja talvel ka
Nii kuidas vaba loodus mind kevadel õpetand.
Nõnda ma laulan.
Teid tänan peened härrased nüüd,
Et meeldiks teile, see on mu püüd.
Mis rinnas siin on peidetud mul,
Seda avaldab teile mu laul.
Palun, palun, palun almuuseid,
Palun, palun, palun almuuseid,
Kui mu vaene, väike lauluke lõbustas teid!
Palun, palun, palun almuuseid,
Palun, palun, palun almuuseid,
Kinkige üks väike vasetukk ja ükski pillki!
Pariisi! Su armulaulud.
Pariisi! Su röömulaulud.